

Washington försöker sabotera framstegen i Kuba, Nicaragua, Venezuela

Washington försöker sabotera framstegen i Kuba, Nicaragua och Venezuela

”Vi letar efter de fattigaste patienterna”, säger den kubanske läkare som ansvarar för ögonkliniken. ”Ofta reser vi till avlägsna landsbygdsområden och tar med dem till kliniken i en buss.” Kliniken i Ciudad Sandino i Nicaragua var en del av Misión Milagro (Mirakelmissionen), som drivs gemensamt av de kubanska och venezuelanska regeringarna. De har behandlat över sju miljoner patienter i 33 länder sedan 2004. Lokala nicaraguanska läkare, utbildade av kubanerna, är nu ansvariga i Ciudad Sandino.

”Operation Mirakel”, här i Bolivia. Foto: Arkivbild Cubadebate

Misión Milagro föraktas av USA:s utrikesminister Marco Rubio. Washington har infört sanktioner mot tjänstemän i länder som använder sig av denna och andra kubanska medicinska insatser. Syftet påstås vara att stoppa ”traffickingen” av medicinsk personal, men i själva verket är avsikten att förstöra något som har visat sig vara oerhört populära för sin kostnadsfria behandling av hög kvalitet, ofta i avlägsna områden med få vårdinrättningar. USA demoniserar felaktigt Kubas hjälp som ”tvångsarbete.

Rubios attack mot sjukvårdsbrigaderna är bara det senaste exemplet på den hybridkrigföring som USA:s olika regeringar bedrivit mot Kuba, Venezuela och Nicaragua. Enligt Rubio är dessa länder utpekade som ”strategiska hot” mot USA:s säkerhet, men nu har de också fått etiketten ”mänsklighetens fiender”. I själva verket har alla tre länderna gjort stora framsteg när det gäller mänsklig utveckling, även om de begränsats (mest i Kubas fall) av Washingtons attacker.

Kubas läkarbrigader härrör från det lokalt baserade hälsovårdssystemet, vars framgång erkänns i medicinska tidskrifter och som ger kubanerna en tre år längre förväntad livslängd än människor i USA. Hälso- och sjukvården i Venezuela och Nicaragua har lärt sig av denna modell. Till exempel har Nicaraguas 180 ”casas maternas”, som hjälper kvinnor i slutet av graviditeten, drastiskt minskat mödradödligheten.

Kubas husläkarsystem har visat sig effektivt för folkhälsan

Venezuela leder Latinamerika och Karibien (LAC) när det gäller att bygga prisvärda bostäder: landets Great Housing Mission, som inleddes 2011, överlämnade sin femmiljonte bostad för ett år sedan. I Nicaragua byggs mer än 7 000 bostäder av ?socialt intresse? varje år.

Venezuelas stora bostadsprojekt. Foto: @jaarreaza

Kuba har dessvärre en pågående bostadskris som främst beror på att USA:s embargo har lett till en allvarlig brist på byggmaterial. En tredjedel av bostäderna är otjänliga, och det årliga byggprogrammet på 13.500 bostäder når inte ända fram.

Kuba investerade dock i sitt utbildningssystem under revolutionens mest välmående år, då man drog nytta av Sovjetunionens internationella solidaritet. Kubas skolor betjänar de mest avlägsna samhällena och närvaron är nära 100%. ELAM, landets medicinska skola för internationella studenter, har utbildat häpnadsväckande 31.180 läkare från 122 länder.

Studenter från olika länder på ELAM. Foto: Estudios Revolución

Venezuela satsade stort på utbildning som ett sätt att stärka befolkningen och byggde tusentals nya skolor i underförsörjda stadsdelar och landsbygdsområden. År 2005 hade analfabetismen utrotats med hjälp av kubanskutvecklade metoder. År 2008 var fyra av fem unga vuxna inskrivna i högre utbildning, vilket var den högsta siffran i regionen.

Alla tre länderna garanterar gratis utbildning på alla nivåer, inklusive universitet. Nicaragua har till exempel skapat nya tekniska högskolor som utbildar cirka 46.000 studenter.

Kuba och Nicaragua är två av LAC:s säkraste länder. En gemensam faktor är att deras polisstyrkor reformerades helt efter revolutionen och att de har kunnat begränsa narkotikahandeln och hålla de våldsamma gäng som plågar andra länder i schack.

Den venezuelanska revolutionen ärvde kroniskt höga brottsnivåer, men har under de senaste åren uppnått en betydande minskning av antalet mord, vilket har offentliggjorts inte bara av Caracas utan även av USA:s president. Trump hävdar dock på ett bedrägligt sätt att Venezuela har uppnått detta genom att medvetet exportera sina brottslingar till USA.

När det gäller den nationella säkerheten har Nicaragua och Venezuela bland de lägsta militära utgifterna i Latinamerika och Västindien, medan Kuba, som är utsatt för ett ständigt hot från USA, har bland de högsta. Trots detta är Kubas utgifter på cirka 130 miljoner dollar per år små i jämförelse med USA:s utgifter på över en biljon dollar.

Den kanske största utmaningen för USA har varit den självständiga utrikespolitiken och förespråkandet av regional integration i de tre länder som strävar efter socialism.

Redan 2004 lyckades Venezuela och Kuba framgångsrikt grunda ALBA (Bolivarianska Alliansen för Folken i Vårt Amerika) och därmed sätta stopp för Washingtons nyliberala frihandelsinitiativ FTAA. Venezuela följde upp med PetroCaribe och levererade olja till de karibiska länderna på förmånliga villkor. Grundandet av CELAC (Gemenskapen för latinamerikanska och karibiska stater) 2010, som återigen leddes av Venezuela, utgör ett alternativ till den USA-dominerade OAS (Organisationen för amerikanska stater) som ett politiskt forum för hela regionen, vilket uttryckligen utesluter USA och Kanada.

De tre vänsterstaterna har också varit internationellt ledande i sitt stöd för Palestina. Kuba var det första landet i Latinamerika och Västindien som formellt bröt de diplomatiska förbindelserna med Israel 1973. Nicaragua bröt förbindelserna 1982. De återupprättades tillfälligt av den nyliberala regeringen 1993, men bröts igen 2010 efter att sandinisterna återtagit makten. Venezuela bröt förbindelserna med den sionistiska staten 2009. ALBA-landet Bolivia bröt också förbindelserna med Israel 2009. Dessa återinfördes tillfälligt 2019 av Áñez kuppregim men bröts återigen av Bolivias nuvarande president Luis Arce 2023. Förra året väckte Nicaragua talan mot Tyskland vid Internationella domstolen för dess militära och politiska stöd till Israels folkmord.

Washington bortser från framgångarna i dessa tre länder, som den tidigare Trumpfunktionären John Bolton kallade "tyranniets trojka", och använder istället "mänskliga rättigheter" som vapen för att beskriva dem som auktoritära diktaturer. Detta är hyckleri i två avseenden.

Det ena är att deras respekt för de mänskliga rättigheterna i alla avseenden inte är sämre än många andra länder i regionen och i de flesta avseenden bättre än USA:s egen.

Den andra är att USA har varit den främsta orsaken till den skärpta säkerheten i dessa länder. De påstådda begränsningarna av det politiska uttrycket är ett svar på ständig inblandning - militära interventioner, kupp försök och mord försök. Biden höjde till exempel belöningen på Venezuelas presidents huvud till 25 miljoner dollar.

Washington leder kören av klagomål när en demonstration på Kuba slås ned eller ett politiskt parti i Venezuela eller Nicaragua förbjuds. USA försöker agera som om man vore en opartisk observatör, snarare än - vilket alltid är fallet - den som finansierar eller stöder den oppositionsgrupp som utsätts?.

Washingtons oro för 'mänskliga rättigheter' är en charad, som försvinner om regeringen i fråga är en amerikansk klientstat, t.ex. El Salvador.

Om länder utgör ett 'strategiskt hot' mot USA:s intressen är det på grund av deras insatser för att förbättra de viktigaste mänskliga rättigheterna, som enligt FN är 'rätten till liv, mat, utbildning, arbete, hälsa och frihet'. När det gäller dessa bredare rättigheter visar Kuba, Venezuela och Nicaragua att stora framsteg kan göras av progressiva, revolutionära regeringar som har förkastat den nyliberalism som bedrivs i de latinamerikanska länder som gynnas av Washington.

Sanktionerna mot Venezuela ledde till att fler än 100 000 venezuelaner dog fram till 2020. Blockaden av Kuba, som kostar landet 14 miljoner dollar per dag, är så destruktiv att nästan var tionde kuban har lämnat landet under de senaste tre åren. Nicaragua går miste om 500 miljoner dollar i utvecklingsfinansiering årligen eftersom USA blockerar lån från Världsbanken och andra institutioner.

Det kan knappast vara mer uppenbart att Washingtons mål är att förstöra varje lands sociala landvinningar och utarma deras folk. Det så att de som inte dör, blir sjuka eller utvandrar, så småningom ska resa sig mot deras regeringar. Och sedan gör sådana som Rubio idiotiska uttalanden som att erbjuda 'orubbligt stöd och solidaritet för det kubanska folket'.

Vad vill egentligen USA:s olika regeringar och de oppositionsgrupper som de stöder uppnå i de länder som de riktar sig till?

För över 30 år sedan efterlyste framstående exilkubaner 'en plötslig, dramatisk och, om nödvändigt, konvulsiv övergång till en kapitalism på frihjul'. För 20 år sedan presenterade kommissionen för stöd till ett fritt Kuba, som inrättades av president George Bush, en bred nyliberal vision för landet. En genomgång av exilgruppernas senaste uttalanden avslöjar många vaga krav på 'demokrati', 'öppna institutioner', 'stöd till ungdomar' och så vidare, med några begränsade, specifika förslag som 'återställande av äganderätt' (för kubaner i Miami som vill tjäna pengar på potentiellt värdefull egendom som deras familjer övergav för 60 år sedan).

Den nicaraguanska oppositionen är djupt splittrad mellan höger och vänster, där högern vill utestänga vänstern från makten, medan den marginella 'vänster'-oppositionen aldrig har haft något politiskt stöd av betydelse. Sandinisterna i regeringspartiet FSLN lyckas framgångsrikt mobilisera de progressiva rösterna i valen. UNAMOS-partiet, där några av medlemmarna tidigare varit sandinistiska tjänstemän på 1980-talet, erbjuder ett program som fokuserar på att omstrukturera regeringen med endast vaga mål för social utveckling.

Den högerextrema oppositionen i Venezuela, ledd av Washingtons älskling Maria Corina Machado, utlovar ett blodbad utan amnesti för chavisterna. Machados surrogat Edmundo González Urrutia kandiderade till presidentposten 2024 på en plattform som krävde extrem nyliberal privatisering av utbildning, hälsovård, bostäder, livsmedelsbistånd och den nationella oljebyrån.

Oavsett vad oppositionsgrupperna har för uttalade mål är det troliga resultatet om en eller flera av de tre regeringarna förlorar makten uppenbart. Kuppföröket i Nicaragua 2018 var en försmak: mord på poliser och sandinistsympatisörer, okontrollerad tillgång till skjutvapen, stärkande av lokala kriminella, import av våldsamma gängmedlemmar från El Salvador, förstörelse av offentliga byggnader och mycket mer.

Den typ av anarkistiskt kaos som råder i Haiti är ett mycket möjligt resultat, som möjligen kan leda till en repressiv, auktoritär regim - men Washingtonvänlig - som den i Bukeles El Salvador.

De ofta förbisedda framgångarna för Kuba, Nicaragua och Venezuela har uppnåtts trots att de har utstått aggressiva amerikanska interventioner. Washington fortsätter att på ett hycklande sätt göra mänskliga rättigheter till ett vapen och använder hybridkrigföring för att undergräva dessa landvinningar och rättfärdiga regimförändringar som ett demokratiskt projekt.

John Perry, som är baserad i Nicaragua, skriver bland annat för MR Online, London Review of Books, FAIR och CovertAction.

John Perry och Roger D. Harris, People´s Dispatch 250612 (ZT)

[Washington Targets Achievements Of Cuba, Nicaragua, And Venezuela](#)

Gillar du det Svensk-Kubanska Föreningen gör?

Vill du bidra till kampen mot den omänskliga blockaden?

Swisha en tjuga eller valfri summa till

123 589 0975 eller pg 40 54 11 -0

Ett ännu mer betydelsefullt stöd är medlemskap!

Ange namn, e-post, adress och skicka 300 kr för ett års medlemskap

(150 kr för pensionärer, arbetslösa och studerande) Samma swish som ovan.

Kom med i Svensk-Kubanska Föreningen!